

Értekezési gyűjteménye a gyűjtőgyűjtemény. Népies gyógyászatban lázesillapítónak használják a főzetét. Szántóföldjeink legkárosabb gyomnövénye a keresztessék csakidjába tartozó vadrepce. Ossz felé olyan tömegben lepi el a földeket, hogy szinte sárgul tőle a határ. Erdeink gyakori növénye a sárga kankalin. A pusztai sárna csak a Szentesi környékén található. A Kishegy környékén található hárszekfü-féle fajok homokos, savanyu talajra mutatnak. Érdeklőség szempontjából említjük meg, hogy a határunkkal szomszédos, nyugatra eső területen az un. Szikelet futóhomokján országos viszonylatban is ritkaságszámba menő növények is találhatóak, nevezetesen a homoki szalmagyepár és a kései szekfü. Határunk felsorolt növényei mintegy 150 különböző fajra tehető gyűjteményben vannak összegyűjtve és rendszertanilag csoportosítva az iskola számára.

Erdőt alkotó fáink a tölgy, a csesze és a nyír. Laposabb erdőterületeken, nedves érékhátakon jellemző fánk a berekfa. Utak mentén a nyárfafajok alkotnak sorfákat. Alacsonyfekvésű erdeinkben néha erdőt alkotó faként jelentkezik a gyertyánfa is. Nem ritka a laposokon a kóris. Erdeinkben az ehető gombák közül főként a "Sárga rezuliban" és a "Csőprón"-ben gyakori a vargánygomba. Nyulgombát inkább a Csőpróndban szedhetünk.

Ahogy a község lakossága a vend származású lakókkal szaporodott/mindinkább szükségessé vált a nagyobb szántó terület. A mai Vett területét valaha erdő borította. Ezt kiirtották, helyét feltörték. Ma a község legjobb szántóterülete. Hasonló erdőirtás a Zselléri dűlő, melyet azóta is Tuskónak neveznek. Hasonlóképpen az egész Marteni határt erdő borította. Ez az erdő beható a mai Petőfi utca közepéig. Az erdő irtásával lehetővé vált a falu terjeszkedése. /?/

Lakóhelyünk természetes állatvilága igen gazdag. Erdeink közvetlen kapcsolatban vannak azzal a hatalmas délsomogyi erdővidékkel, amely dél felé egészen a Dzaváig húzódik. Ezt az erdővidéket széles mezőgazdasági kultúra szaggatja meg és üvezi, ezért gazdag vadállománytal rendelkezik. A viék uralkodó nagyvadja a szarvas, mely a 2. világháború idejéig olyan bőségben volt, hogy sok helyen tetemes károkat okozott a földművelő lakosságnak. Vadászaink gyakran találkoztak 30-40 példányt számláló szarvascsordáival. Csendereseink, bokros, bozótos területeink közismert vadja az őz, mely szintén szép mennyiségben fordul elő. A felszabadulás idejéig a vaddisznó csak váltóvadként jelentkezett, azóta azonban jelentősen elszaporodott. Szárnyas vadjaink közül a fácánt találhattuk nagy bőségben, csapatokban lepték el az erdőmentű kukoricásokat. Fogolyból is szép állományunk volt, bár e vadunk bősége nem veteledhetett a felső Dunántul gazdagságával. A 2. világháború idején először a német megszálló erők katonái, majd az orosz haderő tagjai nagyvad-állományunkat, mely bőségével talán országos viszonylatban is ritkaságszámba ment, annyira kipusztították, hogy a háború utáni időben az azelőtt mindig tetemes vadkárok teljesen elmaradtak, és ritkaságszámba ment a vadászaink elvívta egy-egy szarvasok vagy őzszel találkoztak. Érdekes jelenség, hogy szarvas és őz állományunk pusztulása után a vaddisznó, mely azelőtt csak váltóvadként szerepelt, jelentősen elszaporodott. A felszabadulás után eltelelt is esztendő során nagyvad-állományunk újra úrvendtesen megsaporodott. Aprószárnyasaink és vadvilágállományunk azonban ez alatt az idő alatt majdnem teljesen kipusztult. Ők a térszerűtlen vadászat. A lakóhelyünk állóvizeinél említett Dögüstő volt különösen gazdag vadkaosában. Állományát majdnem teljesen kipusztították. Mezeinken mint kártevőkkel gyakran találkoztunk hőrcsöggel, mezsi pocokkal. Az utóbbi tesz nagyobb kárt